

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120426939
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120426939.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v sporovej právnej veci žalobcu: KUMU, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 53 074 874, právne zastúpený: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpený JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, v konaní o zaplatenie sumy 707,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 7Cb/6/2021-118 zo dňa 6. apríla 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 7Cb/6/2021-118 zo dňa 6. apríla 2021 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 707,87 Eur **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 7Cb/6/2021-118 zo dňa 6. apríla 2021 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia **m e n í** tak, že žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 **z a m i e t a .**

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 7Cb/6/2021-118 zo dňa 6. apríla 2021 v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **m e n í** tak, že žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov prvoinštančného konania **p r á v o .**

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania **p r á v o .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 707,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd Banská Bystrica dňa 07.12.2020 vydal platobný rozkaz sp.zn. 37Up/262/2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 707,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia, alebo v tej istej lehote podať odpor. Súčasne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 169,79 Eur. Okresný súd Banská Bystrica predmetný platobný rozkaz doručil žalovanému dňa 08.12.2020 a tento voči nemu podal odpor. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec okresnému súdu dňa 16.02.2021. Vychádzajúc z toho, že platobný rozkaz sp.zn. 37Up/262/2020 zo dňa 07.12.2020 sa zrušil zo zákona, okresný súd po postúpení

veci pristúpil k doručeniu vyjadrenia k odporu (spolu s jeho prílohami) žalovanému. Súčasne mu boli doručené poučenia o jeho procesných právach a povinnostiach, ako aj uznesenie sp. zn. 7Cb/6/2021 zo dňa 19.02.2021, ktorým bol žalovaný vyzvaný, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odporu a uviedol, všetky skutočnosti, o ktoré svoje tvrdenia opiera, označí a predloží ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovanému bolo doručené predmetné uznesenie dňa 22.02.2021, k rukám jeho právneho zástupcu, pričom súdu nezaslal už žiadne vyjadrenie.

3. Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými vyjadreniami sporových strán a listinami založenými v spise, a to: zmluvou o nájme č. 34/2020 zo dňa 18.08.2020 (č.l. 11 spisu), protokolom o prenájme náhradného vozidla (č.l. 11 rub spisu), čestným prehlásením (č.l. 12 spisu), potvrdením o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu (č.l. 12 rub spisu), faktúrou č. 0292020 zo dňa 09.09.2020 (č.l. 13 spisu), zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 (č.l. 13 rub spisu a č.l. 14 spisu), oznámením o postúpení pohľadávky (č.l. 14 rub spisu), listom zo dňa 09.09.2020 - uplatnenie náhrady škody z postúpenej pohľadávky (č.l. 5 spisu), výpisom z bankového účtu žalobcu (č.l. 16 spisu) a ostatným spisovým materiálom. Vykonaným dokazovaním a poukazom na právnu úpravu v § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o PZP, § 15 ods. 1 zákona o PZP, § 581 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o PZP, § 524 a nasl. OZ, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP mal okresný súd za to, že žaloba žalobcu je dôvodná.

4. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 14.08.2020 došlo ku škodovej udalosti v Dolnom Kubíne, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo Peugeot 3008, EČV: DK996BE. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Škoda 126 Favorit, EČV: DK622AT, ktorého vlastník v čase nehody bol zmluvne poistený u žalovaného. Poškodená uzatvorila so žalobcom dňa 18.08.2020 Zmluvu o nájme č. 34/2020, ktorej predmetom bol prenájom motorového vozidla Peugeot Rifter, EČV: ZA349IG, a to od 18.08.2020 do 09.09.2020. Zo zmluvy o nájme je zrejmé, že medzi účastníkmi zmluvy bolo dohodnuté denné nájomné vo výške 53,- Eur a poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur. Poškodená mala zapožičané náhradné motorové vozidlo z dôvodu, že jej vozidlo bolo po poistnej udalosti v autoservise a počas tejto doby nemala k dispozícii žiadne iné vozidlo, pričom prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný. Poškodená mala motorové vozidlo v prenájme po dobu 23 dní - od 18.08.2020 do 09.09.2020, kedy bolo poškodené vozidlo odovzdané poškodenej. Žalobca poškodenej fakturoval sumu 1.249,- Eur faktúrou č. 0292020 zo dňa 09.09.2020. (23 x 53,- Eur + poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur). Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 poškodená ako postupca postúpila žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.249,- Eur, z titulu jej nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb. Postupca sa zaviazal uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu podľa čl. 4 vo výške 1.249,- Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 0292020 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Peugeot Rifter, EČV: ZA349IG. Žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na náhradu škody z postúpenej pohľadávky vo výške 1.249,- Eur listom zo dňa 09.09.2020. Žalovaný poskytol žalobcovi dňa 09.10.2020 poistné plnenie vo výške 541,13 Eur, pričom krátenie poistného žiadnym spôsobom nedôvodil. Tieto skutočnosti neboli v konaní sporné.

5. Žalovaný v konaní namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a svoju pasívnu vecnú legitímáciu, nakoľko mal za to, že postúpenie pohľadávky z poškodenej na žalobcu predstavuje absolútne neplatný právny úkon. Žalovaný ďalej namietal nevyhnutnosť nájmu náhradného vozidla poškodenou, ako aj uplatnené úroky z omeškania.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodená C. K., H. XXXX/XX, M. E. ako postupca postúpila žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.249,- Eur, z titulu jej nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zákona č. 381/2001 Zb. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 14.08.2020, na vozidle Peugeot 3008, EČV: DK996BE. Postupca sa zaviazal uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu podľa čl. 4 a 5. Podľa čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 bolo odplätané a odplata za postúpenie pohľadávky bola dohodnutá vo výške 1.249,- Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 0292020 vystavenej prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Peugeot Rifter, EČV: ZA349IG. Podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávok, vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy

započítali a žalobca si následne pohľadávku podľa čl. 1 vymáhal vo vlastnom mene a na vlastný účet. Dlhé nájomné ako záväzok poškodenej - nájomcu voči prenajímateľovi zanikol vzájomným započítaním s pohľadávkou poškodenej voči žalobcovi z titulu odplaty za postúpenie pohľadávok. Pohľadávka poškodenej voči prenajímateľovi je preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok v zmysle dojednania čl. 4. zmluvy o postúpení pohľadávok. Zaplatenie nájomného, t.j. zánik záväzku poškodeného voči prenajímateľovi zo zmluvy o nájme č. 34/2020 je preukázaný v zmysle dojednania čl. 5. zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmysle § 581 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), dohodou účastníkov možno započítaním vyrovať aj pohľadávky uvedené v ods. 1 a ods. 2, t.j. poškodenej vznikla majetková ujma vzájomným započítaním - dohodou podľa zmluvy o postúpení pohľadávok v čl. 5 v spojení s čl. 4. V prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom. Predmetnou dohodou teda zanikol záväzok poškodenej, bol splnený záväzok poškodenej z titulu dlžného nájomného, vyúčtovaného vo faktúre prenajímateľa č. 0292020 a teda okamihom zániku tohto záväzku poškodenej vznikla reálne škoda aj v rozsahu, ako vyplýva z výroku rozsudku, t. j. skutočná škoda. Poškodená ako postupca mala peňažnú pohľadávku voči žalovanému z titulu jeho nároku na poistné plnenie, konkrétne nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 14.08.2020, ktorú pohľadávku voči žalovanému poškodená zmluvou o postúpení pohľadávky postúpila žalobcovi ako postupníkovi za odplatu. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodenou bolo preukázané, že predmetom postúpenia bol nárok poškodenej voči žalovanému, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla a tento poistný nárok poškodenej bol postúpený na žalobcu. Poškodená bola teda veriteľom, pretože mala pohľadávku voči žalovanému z titulu poistnej udalosti a to v náhrade nákladov za nájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi v súlade s § 524 a nasl. OZ.

7. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného ustálil okresný súd s poukazom na § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o PZP, na základe ktorých je žalovaný (poistovňa) povinný nahradiť nárok na náhradu škody, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou č. 8014349920 zo dňa 14.08.2020. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Škoda 126 Favorit, EČV: DK622AT, ktoré bolo v danom čase poistené u žalovaného.

8. V prejednávanej veci mal okresný súd podanú žalobu za dôvodnú, keď ustálil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, na ktorého zmluvou zo dňa 09.09.2020 prešla pohľadávka predstavujúca nárok na náhradu škody vzniknutej poškodením motorového vozidla, ktorý vznikol v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou - dopravnou nehodou zo dňa 14.08.2020. Aj podľa ustálenej praxe súdov SR je takúto škodu potrebné považovať za skutočnú škodu. Okresný súd preto priznal uplatnený nárok v celom rozsahu, pričom priznaná náhrada za prenájom náhradného motorového vozidla, reparuje poškodený stav, keď nemohla z titulu poistnej udalosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a musela vynaložiť náklady, ktoré by inak v súvislosti s používaním vlastného motorového vozidla vynaložiť nemusela.

9. Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov za prenájom vyplýval zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodená mohla používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bola vylúčená z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešila nájmom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Poškodená používala náhradné motorové vozidlo, nakoľko iné vozidlo nemala po poistnej udalosti k dispozícii, čo preukazuje listina „čestné prehlásenie“. Žalobca teda preukázal, že v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou si poškodená zapožičala počas doby opravy náhradné motorové vozidlo a dostatočne vysvetlil aj účelnosť požičania náhradného motorového vozidla za obdobie, za ktoré bol súdom priznaný nárok na náhradu škody. Za obdobie, pokiaľ bolo auto v oprave, je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody v zmysle § 420 OZ, t.j. okrem vzniku škody a protiprávneho úkonu aj kritérium príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou.

10. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mal okresný súd za to, že v konaní bol preukázaný vznik škody, predstavujúci náklady za zapožičanie vozidla, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. V konaní nebolo sporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi titulom poistnej udalosti sumu vo výške 541,13 Eur, pričom podľa vystavenej faktúry žalobcom č. 0292020 prenájom náhradného motorového vozidla spolu s poplatkom za pristavenie a prevzatie vozidla bol vo výške 1.249,- Eur. Okresný súd nezistil v

konaní neprimeranosť odplaty za nájom vozidla a mal za to, že do výšky nájmu je potrebné zahrnúť aj iné súvisiace poplatky, vrátane poplatku za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30,- Eur, ktorý je primeraný k celkovej výške nájomného. Daný poplatok bol účtovaný v rámci každého prenájmu a poplatok tvoril súčasť skutočnej škody. Okresný súd teda zaviazal žalovaného k úhrade sumy 707,87 Eur.

11. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v sadzbe v zmysle § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka a § 11 ods. 7 zákona o PZP, v sadzbe 5,00 % ročne podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úrok z omeškania okresný súd priznal z dôvodu, že mal preukázané omeškanie žalovaného. „Podľa vykonaného dokazovania žalovaný poskytol žalovanému čiastočné poistné plnenie vo výške 541,13 eur dňa 09.10.2020, t.j. v tento deň bolo ukončené prešetrenie poistnej udalosti. Keďže žalovaný skončil prešetrenie poistnej udalosti dňa 09.10.2020, bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia poskytnúť poistné plnenie v plnej výške, čo neučinil, preto sa dostal do omeškania od 25.10.2020.“

12. Okresný súd uviedol, že žalovaný v „konaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/45/2017 zo dňa 22.11.2018. Pri akceptácii tam uvedeného názoru, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poistnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému a nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru, poskytnúť peňažné plnenie. V zmysle uvedeného by bolo pre poisťovňu výhodné každý poistný nárok odmietnuť a každú poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť akékoľvek dôvody odmietnutia a poistné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby. Takéto konanie poisťovne by nebolo v súlade so spravodlivosťou a takýto výklad zákona by umožnil jednej kategórii dlžníkov (poisťovne pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia) bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom. Súd sa preto nestotožňuje z názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a priznal žalobcovi ním uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.“ O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP § 255 ods. 1 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalovaný považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny s tým, že mal byť výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti vykonávania spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčným aktu. Pritom podľa § 220 ods. 2 tretia veta CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. V odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore. Žalobca podľa žalovaného nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitímovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a § 524 OZ, a tiež na to, že poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol podľa žalovaného so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky

žalobcu, čo je v rozpore s § 524 OZ. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej Zmluve o postúpení. Vychádzajúc z predloženej Zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (podľa žalovaného neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálne žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie, preto žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitímovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní.

15. Odvolateľ s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom Zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), je takýto právny úkon podľa žalovaného podľa § 39 OZ zjavne absolútne neplatný. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej Zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda podľa žalovaného nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému.

16. V odvolaní žalovaný tiež namietal, že „od sumy za prenájom Náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by Poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V danej súvislosti poukazujeme na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia.“

17. V odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal so žalovaným namietanou skutočnosťou, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo. „Pritom na základe napr. Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 MCdo 3/2015 zo dňa 28.06.2016 aj u porovnateľného motorového vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. V danom prípade najmä vzhľadom na to, že poškodený žalobca zaplatil za nájom vozidla prenajatého od fyzickej osoby (ktorá sa profesionálne nezaobera požičovaním motorových vozidiel) za dohodnutú sumu, nie je správny záver súdov o skutočnej výške škody v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. So zreteľom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaná, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu (do vydania nového osvedčenia 14. mája 2008). Ale aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaná zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkol'vek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že poisťovňa je povinná nahradiť skutočnú škodu len v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Je povinnosťou poškodeného preukázať, že si náhradné vozidlo požičal účelne. Poškodený je teda povinný preukázať z akého dôvodu bol nútený požičať si náhradné vozidlo.“

Žalobca síce v spore predložil stereotypné formulárové Čestné prehlásenie Poškodeného zo dňa 09.09.2020 (ďalej len „Čestné prehlásenie“), v ktorom Poškodený uviedol, že mal od Žalobcu zapožičané Náhradné vozidlo z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po poisťnej udalosti v autoservise a nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo, a prenájom Náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný, avšak tento dôvod nebol žiadnym spôsobom bližšie špecifikovaný (nehovoriac už o jeho preukázaní). Navyše v zmysle

predložených dôkazov mal Poškodený Náhradným vozidlom realizovať cesty v priemere takmer 100 km každý deň (vrátane dní pracovného pokoja), z čoho možno jednoznačne usudzovať, že Náhradné vozidlo zjavne neslúžilo na bežné účely. Máme za to, že Žalobca v tejto otázke absolútne neunesol dôkazné bremeno.“

18. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že okresný súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou a to najmä s rozhodnutím „Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.“ Navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie.

19. K doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný v konaní pred okresným súdom nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by rozsudkom priznaný nárok spoločnosti KUMU, s.r.o., mohol akokoľvek spochybniť. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Všetky dôvody uvedené v odvolaní, pre ktoré malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ako i nesprávnym skutkovým zisteniam zo strany okresného súdu už boli uplatnené počas prvoinštančného konania a okresný súd sa s nimi v odôvodnení dôsledne vysporiadal. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolateľ v podstate vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania.

20. Žalobca vo vyjadrení uviedol vo vzťahu k žalovaným tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, že platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitimáciu na jej uplatnenie a úplný výkon. K postúpeniu budúcej pohľadávky, ktorú mal pôvodne poškodený voči žalovanému a k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi poškodeným a žalobcom sa v celom rozsahu žalobca odvolal na predchádzajúce vyjadrenia. Argumentáciu žalovaného považoval za zmätočnú a zavádzajúcu, keďže v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Nemožno sa stotožniť so žalovaným o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do dispozičnej sféry žalobcu, toto v celom rozsahu považoval za nelogické a rozporné so zákonom, ako

i zásadami civilného práva. Započítanie je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu, pričom musí ísť o pohľadávky spôsobilé na započítanie. Vo svojej podstate ide o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným splnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. To umožňuje ušetriť dvojaké splnenie vzájomných pohľadávok a navzájom zjednodušiť majetkové vzťahy medzi účastníkmi, právnym následkom započítania je zánik vzájomných pohľadávok, pokiaľ sa vzájomne kryjú. Právne účinky nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie, a to, že sa jedná o vzájomné pohľadávky, ide o plnenie rovnakého druhu, pohľadávky sú spôsobilé na započítanie a bol urobený prejav smerujúci k započítaniu. Občiansky zákonník upravuje dva prípady zániku záväzku započítaním, a to započítanie jednostranným právnym úkonom a započítanie dohodou. V danom prípade nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným v Zmluve o postúpení pohľadávky. Argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza podľa žalobcu z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. „V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za obdobných skutkových okolností poukazujeme napr. na Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 9Co/300/2018, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 14Cob/55/2019, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2019, sp. zn. 8Co/132/2019 a Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020, sp. zn. 8Co/24/2020 a ďalšie.“

21. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktno formálnym výkladom práva. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Tiež sa domnievame, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia. Uhradené poisťné plnenie žalovaným predstavovalo plnenie nároku žalobcu súvisiace s prenájomom náhradného vozidla, preto popretie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu takýmto konaním žalovaného stratilo vecno-právny základ.

22. Vo vyjadrení žalobca uviedol, že nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov na nájom za dobu opravy vyplýva práve zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bol poškodený vylúčený z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešil nájomom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Poškodený si v príčinnej súvislosti s poisťnou udalosťou zapožičal náhradné motorové vozidlo a žalobca dostatočne vysvetlil a preukázal účelnosť požičania náhradného motorového vozidla za obdobie, za ktoré sa žalobca domáha nároku na náhradu škody. Nepriaznivosť stavu, do ktorého sa poškodený dostal z dôvodu protiprávneho konania klienta žalovaného, nemožno u poškodeného umocňovať jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou opravy alebo cenovo najvýhodnejšiu požičovňu vozidiel. Takýmto prístupom by bol poškodený neprimerane a aj nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho vozidla dopravnou nehodou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného.

23. Pokiaľ išlo o argumentáciu žalovaného ohľadom odpočtu prevádzkových nákladov, ktoré by údajne poškodený vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, túto považoval za bezpredmetnú a neopodstatnenú, žalovaný totiž túto skutočnosť v priebehu konania pred súdom prvého stupňa nenamietal a nevzniesol v tomto smere nijakú procesnú obranu. Zároveň doposiaľ netvrdil ani nepreukázal, že by v danom prípade došlo k odpočtu týchto nákladov.

24. Žalobca tiež uviedol, že v časti priznaného úroku z omeškania považoval napadnutý rozsudok za vecne správny s poukazom na závery „Krajského súdu v Žiline vyslovené v odôvodnení jeho rozsudku zo dňa 25.02.2021, sp. zn. 9Co/5/2021, v zmysle ktorých ukončenie prešetrovania poisťnej udalosti zo strany žalovaného, aj keď so záverom, že neposkytne poisťné plnenie v plnej uplatnenej výške, ktoré vykonal v lehote stanovenej v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., ho nezabavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody

poisťovateľovi. Keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody proti poisťovni, nie je namieste aplikovať ust. § 11 ods. 7 po spojke alebo, pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou konania a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, kedy poisťovňa stranou sporu nebola a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu k poisťovníkovi, ktorý bol stranou sporu. Ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. zakladá špeciálnu úpravu platenia úrokov z omeškania vo vzťahu k ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania. Ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ods. 6, t.j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti. Krajský súd v Žiline v predmetnej veci poukázal na nejednotnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorý opačné stanovisko, oproti stanovisku vyslovenému v rozsudku zo dňa 22.01.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, zaujal v rozsudku zo dňa 25.03.2009, sp. zn. 5Obo/19/2009, pričom v uvedenej otázke nebolo doposiaľ prijaté zjednocujúce stanovisko.“ Navrhol napadnutý rozsudok okresného rozsudok potvrdiť.

25. Postupom okresného súdu bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu (doručenka na č.l. 153 spisu) s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 10 dní, ktorú možnosť žalovaný do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

26. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 707,87 Eur potvrdený, ako v tomto výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku o úrokoch z omeškania v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania bol rozsudok okresného súdu zmenený v zmysle § 388 CSP tak, že žaloba žalobcu o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia bola zamietnutá, výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zmenený za aplikácie § 396 ods. 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

27. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/70/2021-159 zo dňa 16.11.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, ako aj upovedomením o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami zástupcovi žalobcu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

28. Primárne krajský súd vzhľadom aj k rozsahu vyvolaných súdnych sporov medzi žalobcom a žalovaným poukazuje na ustanovenia § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 28.4.2021. Pokiaľ žalovaný nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní zo dňa 28.4.2021, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Ak boli súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporoval, tak tieto sa zákonite bez ďalšieho nemohli stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu nebol zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

29. Odvolací súd uvádza, že mal spôsobilý predmet posudzovania, a to rozsudok okresného súdu, ktorý má zákonom vyžadované náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu vysporiadal so skutkovými ako aj právnymi okolnosťami. Na v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie uviedol právnú úpravu, ktorú aplikoval. Okresný súd zrozumiteľným a jasným spôsobom vyjadril skutkové zistenia, právne závery, ktoré zdôvodnil a k podstatným okolnostiam sporovej veci sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril. Aj v zmysle už ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR vyplýva, že ak všeobecný súd stručným a zrozumiteľným spôsobom odôvodní svoje rozhodnutie a vysporiada sa s podstatnými okolnosťami súdnej veci, je z tohto hľadiska jeho rozhodnutie riadne odôvodnené, k čomu došlo aj v danej sporovej právnej veci.

30. Krajský súd nehodnotil ako relevantný odvolací dôvod žalovaného, ktorý sa nestotožnil so závermi okresného súdu, podľa ktorých žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu. Krajský súd nezistil ani to, že by právny úkon Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020, ktorá zmluva bola uzavretá medzi žalobcom ako postupníkom a pani C. K., H. XXXX/XX, XXX XX M. E. ako postupcom, mal byť neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Ani v odvolacom konaní nebolo sporné, že dňa 14.8.2020 došlo k poistnej udalosti - dopravnej nehode, pri ktorej bolo motorovým vozidlom poistenca žalovaného poškodené motorové vozidlo C. K., ktorá postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Dokazovanie pred okresným súdom preukázalo to, že poškodená M. C. dňa 18.08.2020 uzavrela Zmluvu o nájme č. 34/2020, na základe ktorej zmluvy bolo prenajaté motorové vozidlo na obdobie od 18.08.2020 do 09.09.2020. V zmysle tejto zmluvy došlo k prenajatiu motorového vozidla na dobu opravy poškodeného vozidla poistnou udalosťou. Žalobcom účtovaný nájom náhradného motorového vozidla faktúrou č. 029220 vo výške 1.249,- Eur sa stal predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020, keďže súčasne išlo o poistné plnenie voči žalovanému, na ktoré bol oprávnený nárok poškodenej.

31. Krajský súd upriamuje pozornosť aj na samotný obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou C. K. ako postupcom. Postupca v zmysle bodu 1. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 postúpil žalobcovi pohľadávku, ktorá vznikla z titulu poistnej, a to škodovej udalosti. Išlo o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 14.8.2020 na vozidle Peugeot 30008, EČ DK 996BE. V bode 1. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 bola vymedzená pohľadávka voči žalovanému. Išlo o pohľadávku poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávku z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla. Inými slovami, išlo o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovní. V bode 4. uzavretej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 bolo dohodnuté odplatné postúpenie a v následnom bode 5. predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávky zmluvné strany, a to žalobca, poškodená C. K. dohodli zápočet vzájomných pohľadávok. Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 bol nárok - pohľadávka z titulu poistnej udalosti, ktorý nárok v podstate žalovaný žalobcovi aj čiastočne plnil a ako bolo uvedené vyššie, týmto správaním potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistnom plnení, pozostávajúca z nákladov nájmu za užívanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto postupovanej pohľadávke poškodeným, dlžníkom bol žalovaný. Žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie na základe uzavretej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020. V konaní bol preukázaný vznik škody, ktorý spočíva v nákladoch na zapožičanie si vozidla, pričom úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie pohľadávky a na to nadväzujúci zápočet vzájomných pohľadávok. Náklady náhradného vozidla nájomca - poškodený voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi priamo nezaplatil, avšak došlo k vysporiadaniu záväzku práve postúpením pohľadávky poškodeným žalobcovi odplatne a k následnému započítaniu vzájomných pohľadávok, t.j. pohľadávky poškodeného na odplatu za postúpenie a pohľadávky žalobcu ako prenajímateľa voči poškodenému na odplatu za postúpenie a pohľadávky žalobcu ako prenajímateľa voči poškodenej. Vzájomne započítanie pohľadávok podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 má z ekonomického hľadiska charakter plnenia. Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka na poistné plnenie, a preto nebolo možné konštatovať, že by išlo o neexistujúci predmet postúpenia, ale to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 09.09.2020 má spôsobilý predmet postúpenia, z čoho bol okresným súdom vyvodený správny záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

32. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že: „od sumy za prenájom Náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by Poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V danej súvislosti poukazujeme na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia.“ „...Pritom na základe napr. Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 MCdo 3/2015 zo dňa 28.06.2016 aj u porovnateľného motorového vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. V danom prípade najmä vzhľadom na to, že poškodený žalobca zaplatil za nájom vozidla prenajatého od fyzickej osoby (ktorá sa profesionálne nezaoberá požičiavaním motorových vozidiel) za dohodnutú sumu, nie je správny záver súdov o skutočnej výške škody v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. So zreteľom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaná, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu (do vydania nového osvedčenia 14. mája 2008). Ale aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaná zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že poisťovňa je povinná nahradiť skutočnú škodu len v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Je povinnosťou poškodeného preukázať, že si náhradné vozidlo požičal účelne. Poškodený je teda povinný preukázať z akého dôvodu bol nútený požičať si náhradné vozidlo. Navyše v zmysle predložených dôkazov mal Poškodený Náhradným vozidlom realizovať cesty v priemere takmer 100 km každý deň (vrátane dní pracovného pokoja), z čoho možno jednoznačne usudzovať, že Náhradné vozidlo zjavne neslúžilo na bežné účely.“

33. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

34. K vyššie vymedzeným odvolacím dôvodom žalovaného považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že v prejednávacom prípade nebol daný žiadny z dôvodov v zmysle vyššie uvedeného § 366 CSP, a preto bol odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Možno konštatovať, že odvolacie dôvody citované v odseku č. 32. tohto rozhodnutia krajského súdu predstavujú prostriedky procesnej obrany žalovaného, ktoré žalovaným neboli v takejto kvalite a rozsahu, obsahu uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, pretože žalovaný uviedol v relevantnom štádiu konania len argumentáciu „Žalobca zároveň žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený bol náhradné vozidlo nútený užívať. V Čestnom prehlásení poškodeného zo dňa 9.9.2020 (ďalej len „Čestné prehlásenie“) síce poškodený uviedol, že mal od žalobcu zapožičané náhradné vozidlo z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po poistnej udalosti v autoservise a nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo, a prenájom Náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný, avšak tento dôvod nebol žiadnym spôsobom bližšie špecifikovaný (nehovoriac už o jeho preukázaní), preto ho považujeme za zjavne účelový. Máme za to, že žalobca v tejto otázke absolútne neuniesol dôkazné bremeno“ (č.l. 62 spisu), a preto okresný súd pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku nemohol tieto tvrdenia žalovaného posudzovať. Krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že koncepcia odvolacieho konania vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, v ktorom je obmedzené právo strany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou včas uplatnené pred súdom prvej inštancie. Žalovaný mal v konaní pred okresným súdom vytvorené možnosti tieto prostriedky procesnej obrany použiť a napriek poučeniu okresného súdu (č.l. 109 spisu v spojení s doručenkou na čl. 110 spisu), tieto námietky v takom rozsahu a ani v skutkovej rovine (ktorá sa následne premieta do právneho zhodnotenia) v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil. Pre krajský súd

tak nebol vytvorený priestor, aby v rámci žalovaným vyvolaného odvolacieho konania preskúmaval tieto žalovaným novo tvrdené prostriedky procesnej obrany. Krajský súd v tejto súvislosti len primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/174/2005.

35. V odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal so žalovaným namietanou skutočnosťou, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého okrem iného vyplýva, že „Nutnosť a účelnosť vynaloženia finančných prostriedkov za prenájom vyplýva zo skutočnosti, že tieto by nevznikli, keby poškodená mohla používať svoje vlastné vozidlo. V dôsledku škodovej udalosti bola vylúčená z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo a tento stav rovnocenne riešila nájmom náhradného vozidla počas obdobia, keď vozidlo bolo v oprave. Poškodená používala náhradné motorové vozidlo, nakoľko iné vozidlo nemala po poistnej udalosti k dispozícii, čo preukazuje listina „čestné prehlásenie“. Žalobca teda preukázal, že v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou si poškodená zapožičala počas doby opravy náhradné motorové vozidlo a dostatočne vysvetlil aj účelnosť požičania náhradného motorového vozidla za obdobie, za ktoré bol súdom priznaný nárok na náhradu škody. Za obdobie, pokiaľ bolo auto v oprave, je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 420 OZ, t. j., okrem vzniku škody a protiprávneho úkonu aj kritérium príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou.“ Uvedené odôvodnenie okresného súdu je podľa odvolacieho súdu dostatočnou odpoveďou na túto obranu žalovaného v tejto rovine vo väzbe na argumentáciu žalovaného použitú v relevantnom štádiu konania (v odpore, na ktorý sa poukazuje, č.l. 61 a nasl. spisu).

36. K záverom okresného súdu o priznaní úrokov z omeškania krajský súd uvádza, že s právnym vyhodnotením uskutočneným súdom prvej inštancie sa nestotožňuje. Žalovaný v odvolaní zvýraznil, že pokiaľ okresný súd priznal úroky z omeškania, urobil tak v rozpore s ustálenou judikatúrou. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018 sp.zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Ďalej žalovaný poukázal na to, že najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

37. Krajský súd sa nestotožnil so spôsobom aplikácie § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. tak, ako to uskutočnil okresný súd. Krajský súd poukazuje na právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Práve z tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že „...peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania.“

38. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým

uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

39. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

40. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

41. Je nepochybné v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, že § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaný k odseku 6 ustanovenia § 11 zákona č. 381/2001 Z.z., keďže odkazuje na nesplnenie povinností poisťovateľa, ktoré sú vyjadrené práve v odseku 6 § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. Je potrebné v danej sporovej právnej veci vychádzať z uplatneného nároku žalobcu, ktorý vyplýva z ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý osobitný právny predpis v § 11 ods. 7 stanovuje, kedy nastane splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia je plnenie splatné do 15 dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (teda v časti poisťovateľom uznaného nároku), resp. po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (v tomto prípade nároku pôvodne neuznaného poisťovateľom, avšak následne uznaného súdom). Ide o zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ v zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poistného plnenia. Ak poisťovateľ uzná nárok poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne, je z hľadiska určenia času plnenia takto uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť. V takomto prípade plnenie z takto uznaného nároku je splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť a v prípade, že by poisťovateľ neplnil, vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania uplynutím tejto lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu a poskytne mu riadne a včas písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie, v dôsledku čoho poškodený uplatnil svoj nárok žalobou v súdnom konaní, pre určenie času plnenia (a následným vznikom právneho nároku poškodeného na prípadný úrok z omeškania) je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Ak by si poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

42. Odvolací súd je názoru, že § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 tohto zákona jasne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 tohto zákona. Z dikcie § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu z odseku č. 30. vyplýval záver, ktorý nebol osobitne namietaný a preto, nemohol byť odvolacím súdom vyhodnocovaný inak, než ako splnenie povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že (ne)správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, pre ktorý by i znížil výšku plnenia by bol irelevantný, pretože v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému. Krajský súd bol preto povinný vychádzať zo záverov vyslovených okresným súdom, ktoré neboli odvolaním napadnuté, a to, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil, a preto podľa krajského súdu nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania uplatnené žalobou. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. V súvislosti

s uvedeným posúdením žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania, poukazuje odvolací súd na právny záver vyslovený Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra 2018, sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26. februára 2019, ako i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/335/2015, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/233/2017. Krajský súd dodáva, že v súvislosti s týmto rozhodnutím vychádzal zo svojho už skôr vydaného rozhodnutia sp.zn. 13Cob/7/2019 zo dňa 26.06.2019 a záverov z tohto rozhodnutia vyplývajúcich v spojení príkladmo aj z rozhodnutí sp.zn. 13Cob/186/2019 zo dňa 22.04.2020, sp.zn. 13Cob 142/2020 zo dňa 17.02.2021.

43. V súvislosti s vysloveným právnym názorom krajským súdom sa poukazuje aj na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 228/2020-8 zo dňa 26. mája 2012, konkrétne odsek 22. odôvodnenia, keď ústavný súd v súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa poukázal na relevantnú časť odôvodnenia napadaných rozhodnutí, keď „...K tvrdeniam žalobcu uvedeným v odvolaní o dôvodnosti žaloby v celom rozsahu zaujal stanovisko v tejto veci aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 bod 16.3., keď uviedol, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“.

44. Krajský súd má nepochybne vedomosť o tom, že v obdobných sporových veciach nie je jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov, avšak má za to, že pokiaľ v sústave týchto všeobecných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky je súdnou autoritou najvyššou, tak potom aj v záujme právnej istoty je potrebné pri rozhodovaní vychádzať zo záverov vyjadrených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, v ktorom uznesení sa v odseku 18., 18.1. odôvodnenia uznesenia poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/212/2017, sp.zn. 3Cdo/145/2017 práve v súvislosti s požadovaným úrokom z omeškania vo väzbe k § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. Krajský súd ďalej poukazuje aj na odseky 19., 20. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, z ktorých vyplýva „Rovnako v okolnostiach posudzovanej veci si žalovaná splnila všetky zákonom požadované jej povinnosti, keď najskôr na základe oznámenia žalobcu 13. apríla 2012 v stanovenej lehote poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie a po právoplatnosti trestného rozsudku žalovaná listom z 13. decembra 2012 oznámila žalobcovi výšku poisťného plnenia (bolestné, strata na zárobku počas PN, náklady spojené s liečením), dôvod 30 % krátenia poisťného plnenia, ako dôvody neakceptovania niektorých položiek. Následne riadne a včas žalovaná plnila aj na základe rozhodnutí oboch nižších súdov, ktoré rozhodovali o výške náhrady škody, keď prvostupňový súd určil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 10 % a odvolací súd určil, že žalobca nenesie žiadne spoluzavinenie. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“

45. Krajský súd v zmysle prijatého právneho názoru rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zmenil tak, že žalobu žalobcu o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 707,87 Eur od 25.10.2020 do zaplatenia zamietol.

46. Z dôvodu, že krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu v časti potvrdil a v časti zmenil a žalobu o príslušenstvo, a to úrok z omeškania, zamietol, za aplikácie § 396 ods. 2 CSP zmenil aj výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo za aplikácie § 255 ods. 2 CSP. Uvedené vyplynulo z toho, že vzhľadom k výsledku odvolacieho konania, tak žalobca ako aj žalovaný mali vo veci úspech ako aj neúspech, ktorému procesnoprávnemu stavu zodpovedá aplikovanie druhej časti vety § 255 ods. 2 CSP, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo.

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 druhá časť vety CSP. Rovnako ako pri trovách prvoinštančného konania, aj v rovine trov odvolacieho konania podľa výsledku v odvolacom konaní na obidvoch sporových stranách bola tak úspešnosť, ako aj neúspešnosť, ak predmetom sporu bola nielen istina, ale aj príslušenstvo, a to úrok z omeškania, ktorému výsledku v konaní zodpovedá rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.